

Toamna refugiaților

Felix

Nicicând n-au plâns atâtea frunze triste
Sub cerul unui singur anotimp,
Nicicând scenarii sumbre, alarmiste,
N-au dat atâtea drame-n contratimp.

Au explodat și Sirii și Irakuri
În sutele de mii de umbre vii,
În viețile pitite în rucsacuri,
În filele fierbinți de tragedii.

S-au ghemuit supuse frontiere
În calea uriașului puhoi,
Și două lumi privindu-se-n tăcere
Stau încă rezemate-n „voi” și „noi”.

Confuzia e mare, este ceață,
Și, licărind în beznă, ne-ntrebăm:
Să îi primim cum dragostea ne-nvață
Sau creștinismul să ni-l apărăm?

E mult prea mare semnul de-ntrebare
Și întunericul mult prea vârtos:
Este pericol de islamizare,
Sau șansa de-a-L primi ei pe Christos?

Dă-ne lumina Ta din ceruri, Doamne,
Asupra vieții-acestor deșărați,
Care-au încins cuptoru-acestei toamne:
Ne sunt dușmani sau, totuși, suntem frați?

Noi știm că loc e pentru toți în lume
Și am putea conviețui cu ei,
Dar am dori ca sfântului Tău Nume
Să I se-aducă slavă și-n moschei.

Simion Felix Marțian
Vulcan, 13 octombrie 2015